

te de perspectiva esmentat, deixant de banda la rusticitat formosa del boscatge, sembla que les dues vessants es miren i a l'ensems s'acosten, i així seguint pas a pas, també es van acostant, acostant... fins besar-se. Ja no les separa el fondal.

Al juntar-se les dues vessants, no es confonen, el terreny queda més alt formant un sot som ple de vegetació ferèstega, i així segueixen en llarga extensió amunt.

No he passat avant, quedant parat al peu d'un dipòsit construït de molts anys, a un costat del inici del sot per a recaptació d'aigua, però malauradament, amb l'escasesa de pluges d'ara de la manera que està, de poc pot aprofitar demanar altre obratge. Solitari entre la boscúria, davant la palesa comprensió i afany dels que el feren construir, hom queda imposat de respecte i de meditació. Aquest dipòsit apareix en el curs del temps, com penyora d'agraïment a la Providència per la situació del terreny, i de record i avís continu als presents perquè honorant llur memòria, honoren la seva, aprofitant aquesta providencial situació per a fer bon recull d'aigua, ço és de riquesa en el treball.

Corprés per aquesta impressió començo el retorn pausadament, pensant en el conjunt de necessitats que té la vida d'una masia, i mirant amunt i avall els prats i feixes, dic com recitant: crieu i reproduïu herba ufanosa, bona anyada de grans i de ferratges, de fruits i de verdures, quan els bons

i intel·ligents propietaris d'aquestes encontrades, sempre alents a l'obratge productor, que és a l'ensems protector, millorin la recaptació i conducció de les aigües que ara s'escorren al fondal tristes per no haver fet encara obra benfactora, i pogueu satisfer la set que si no plou, poc a poc us mustia, llavors altra ufanía tindreu.

Al afecte de l'instant, aixeco els ulls al cel demanant a Déu, que les pluges benignes es produeixen acompassades, i de la vostra fertilitat en siguin bones collites, premi merescut pels pacients masovers complidors dels seus deures, i en el treball incansables.

LEANDRE BERTRÁN

L'humitat, home, l'humitat

Aquell senyor a qui aludia en el nombre passat, tant malhumorat davant un cantaire, que esplaiava son afecte al poble on vegé la llum per primera vegada, enumerant les seves bel·leses en gelosit i frissós, volgué parlar-ne amb desdeny i no sabent fer-ho d'altra manera, hagué de recórrer al tòpic de l'humitat del nostre poble, que de tan vell és ja gastat. Per tal de donar més força al tò sentenciós amb que parlava, hi afegí: Es que sóc metge i sé ço que jo dic, i vostè no podrà negar-me que Arbucies és una població molt humida. Permetim, li digui, vaig explicar-li jo que vosté, bo i essent metge, té un concepte ben